

Dødbringende kærlighed

Forfatterportræt: Julie Marie Nagelstad.

ANMELDELSE / 18.12.22

Historien om Amerikas første kvindelige seriemorder bliver i Victoria Kiellands 'Mine mænd' til en fortælling om altudslettende længsel.

Mara Malene Raun Schmidt

Da vi møder teenageren Brynhild, er hendes krop et åbent rum for de tusinde magiske øjeblikke, som drengen på gården giver hende, når hun ligger med ansigtet presset ned i puden. Natmørke skælvruser gennem hende som galakser. Brynhild er forelsket, stadig ubekendt med kærlighedens vildveje og stadig uskyldig. Men den norske forfatter Victoria Kiellands fortælling om 1800-tallets virkelige Brynhild er ikke en romance, det er en sanselig, gruopvækkende tragedie.

For da Brynhild, som er tjenestepige på gården, fortæller den unge mand, at hun er gravid med hans barn, sparker han hende hårdt i maven. Ikke kun fostret i maven, men noget i Brynhild selv dør. Da hun rejser sig igen, er det som en anden. Spørgsmålet, der hjemsøger hende og læseren gennem historien, er hvem?

Brynhild – i roman såvel som virkelighed – flygter fra den norske gård og over Atlanten i en tid, hvor det nye land Amerika knejser som en katedral for tilrejsendes drømme. Her gifter hun sig først med Mads og bliver til Bella Sørensen i Illinois, så med Peder og bliver Belle Gunness i Indiana. Hendes mange øvrige bejlere lokkes til med kontaktannoncer i avisen og lovende ægteskabstilbud. Forlad Norge og kom til mig med alt, du ejer, beder Belle de forsvarløse mænd.

Men mændene, der elsker hende, falder om under mystiske omstændigheder eller får på tragisk vis noget tungt i hovedet, så blodet pibler ud på jorden fra det åbne kranie. Gårdene, hun bor på, brænder ned, og børn kommer til, men dør.

Da den gård, hvor virkelighedens Belle Gunness sidst er set, brænder ned til grunden, fandt man knoglerester fra mere end tredive lig i asken. Enkelte børn, en kvinde eller to, men allerflest var Belle Gunness' mænd. Og den norskfødte kvinde blev kendt som Amerikas første kvindelige seriemorder.

“ **Mændene, der elsker hende, falder om under mystiske omstændigheder eller får på tragisk vis noget tungt i hovedet, så blodet pibler ud på jorden fra det åbne kranie**

Når jeg tillader mig, at afsløre det her, er det fordi Kiellands roman ikke er en true crime-roman, der søger at opklare en forbrydelse. Det er i øvrigt heller ikke et stykke feministisk exofiktion, der vil fortælle historien om en af tidens oversete kvindeskikkelser. Med Kiellands egne ord er der i stedet tale om en litterær fantasi inspireret af virkelige hændelser, og *Mine mænd* er mest af alt en lyrisk undersøgelse af kærlighedens dødbringende væsen – hvordan det at elske, med alt hvad man er, kan have fatale konsekvenser for ens liv og andres.

Manden, som den unge Brynhild elskede, »hviler i hende som en konstant betændelse«, der slog alt ihjel, den kunne, lyder det et sted. Svigtet er begivenheden, som tvinger den unge kvinde ud på en rejse som hungrende, hjemløs nomade, og samtidig udgør svigtet en forbandelse, der gør mulighedernes rejse umulig.

For Brynhild er allerede gået i stykker af kærligheden, og derfor er hun dømt til at måtte dræbe dem, hun elsker, før de dræber hende. Som Belle messer igennem romanen: »De, der elsker med hele deres væsen, vil aldrig overleve kærligheden«.

FAKTA

Victoria Kielland, *Mine mænd*, oversat af Juliane Wammen, Gads Forlag.

